

En af de første Bekendte, hun stødte paa efter Hjemkomsten, var en, hvem hun allermindst havde ventet at træffe i København. Det var Meta. En Eftermiddag mødtes de paa Sporvogns-Holdepladsen ikke mange Skridt fra hendes Gadedør.

Der var paa begge Sider nogen Forlegenhed over Gensynet. Den gav sig for Jyttes Vedkommende Udtryk i en lidt forsoren Munterhed. Meta ønskede hende til Lykke med Giftermaalet, og Jytte svarede:

„Tak, ja nu har ogsaa jeg gjort min Skyldighed!“

Imidlertid tænkte de begge paa deres sidste Møde om Sommeren paa Storeholt, hvor de skiltes som Uvenner, fordi Jytte ikke havde villet vise Venindens Svoger den Opmærksomhed at gifte sig med ham.

„Og nu er du kommen ind til København for at lufte dig lidt?“ sagde Jytte.

„Jeg? Nej, vi bor her.“

„Her i Byen! Hvad vil det sige? Hvordan er det gaaet til?“

„Vi flyttede hertil for halvanden Maaned siden.“

Det kom saa modløst, og Jytte opdagede nu, at Veninden — den før saa friske og frimodigt smilende Matrone — var mærkelig forandret. Som hendes landlige Vinterdragt ikke godt taalte at ses i Foraarslyset, gjorde hun selv et afbleget og forkomment Indtryk.

„Hvad er der hændt?“ spurgte Jytte, idet hun uvilkaarlig lagde sin Haand paa hendes Arm.

„Aa, det er en lang Historie! Den kan jeg ikke fortælle her.“